

Љубиша Мишић

ОРФЕЈ

да ли ти себе остављам неком дрвету некој шуми
о ноћи свесна еуридике ошироване змијама и боговима
њу свој завичај хоћу да пробудим кад не могу хуми
својим умирањем или је ти буди песник словима

ови предели ови биљни мртваци што се играју круга
узалудног ли порицања узалудне ли жизни узалудна
ли смрти

кад се свако својој вајри својој бледој реки руга
и она неки ваздух камени окамењени и проклеши

губави вршлар своје крви са свешћу која је маглени врш
ја орфеј полудели љубављу и њеном несаницом гром
низ жизни низ своје очи и свуда се молим за своју смрт
својом лиром ако је видим не њлачем не зовем је
ја се дерем

ЖЕНО НАЈЛЕПШИ ГРОБЕ

жено најлепши гробе
од траве и од ваздуха леја канцо
излечићу се мртваци од шескобе
шобом мртвабудна поморанцо

ја дрво ти воће
ја нож ти рана
ја мртвац ти слепоће
ја пролеће ти одбрана

лажан је гроб гробља су њразна
мој мршвац је моје дрво
у коме ти дрхтиши мразна
у коме њоново извире дунаво

ишница ѡрорече воде ѡреко воде
ишло неке црне сеобе
жено најлеиши гробе
лажан је гроб лажне су слободе

1911

1912

1913

1914

1915

1916